SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI. No. 89. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MAY 12, 1994. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 12-го ТРАВНЯ 1994. Ч. 89. РІК CI.

УЛЯНА ДЯЧУК ПЕРЕОБРАНА НА ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, ЇЇ ЗАСТУПНИКАМИ Н. ОЛЕСНИЦЬКИЙ І А. ДИДИК - ПЕТРЕНКО

Вислід виборів на 33-ій Конвенції УНСоюзу, що її проголосила Виборча Комісія у вівторок 10-го травня.

Головний предсідник — Уляна Дячук — 155
Джордж Дренс — 48

Заступник головного предсідника — Нестор Олесницький

Заступниця головного предсідника — Анна Дидик-Петренко — 147
Ґлорія Пашен — 57

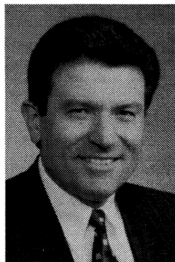
Директор Бюра УНС в Канаді — Петро Саварин — 112
Василь Дідюк — 94

Головний секретар — Марта Лиско
Головний касир — Олександер Благітка — 133
Степан Качарай — 79

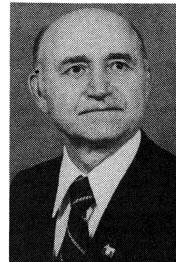
Головна Контрольна Комісія:
Степан Гавриш — 163
Василь Пастушок — 133
Степанія Геврик — 127
Анатолій Дорошенко — 120
Іван Винник — 115

Головні радні:
Рома Гадзевич — 132
Текля Мороз — 130
Степан Куропась мол. — 129
Олександер Худолій — 121
Володимир Корчинський — 104
Евген Іванців — 97
Степанія Гаврилюк — 94
Тарас Шмаґала мол. — 88
Олександер Серафин — 85
Андрій Кейбіда — 83
Анна Ремік — 82
Микола Дворський — 80
Роман Куропась — 80
о. д-р Мирон Стасів — 65

У. Дячук

Н. Олесницький

А. Дидик-Петренко

П. Саварин

М. Лиско

О. Благітка

Піттсбурґ, Па. — На п'ятий день 33-ої Конвенції УНС Виборча комісія проголосила вислід передвиборів, що проходили в понеділок, 9-го травня. За Виборчу комісію, що працювала в кількості 14 осіб, звітував її голова Микола Бобечко і секретар Мирон Ґрох. У передвиборах на пост головного предсідника УНС кандидували У. Дячук, Василь Лучків і Джордж Дренс. У. Дячук отримала 152 голоси, В. Лучків — 73, а Дж. Дренс — 7 голосів. Заступник головного предсідника д-р Нестор Олесницький отримав у передвиборах 121 голос, а Василь Пастушок — 108. Кандидатка на заступницю головного предсідника Анна Дидик-Петренко отримала 118 голосів, а Ґльорія Пашен — 46. Кандидатка на головного секретаря Марта Лисько дістала 176 голосів, а Володимир Сохан, хоч не кандидував, отримав 37 голосів. На головного касира Олександер Благітка дістав у передвиборах 148 голосів, а Степан Качарай — 68. На директора бюра УНС в Канаді кандидували д-р Петро Саварин, який дістав у передвиборах 113 голосів, і Василь Дідюк, що дістав 94 голоси.

До Головної Контрольної Комісії кандидували такі члени, що дістали у передвиборах голоси у такій черговості: Степан Гавриш — 168, Анатолій Дорошенко — 134, Степанія Геврик — 114, Тарас Шмаґала — 107, Зенон Голубець — 101, Іван Винник — 80, Василь Пастушок — 59, Микола Андрухів — 59, Василь Дідюк — 23. У передвиборах на головних радних отримали голоси: Рома Гадзевич — 189, Текля Мороз — 164, Володимир Корчинський — 150, Степан Куропась мол. — 147, Алек Худолій — 133, Євген Іванців — 106, Анна Ремік — 97, Тарас Шмаґала мол. — 96, Степанія Гаврилюк — 93, Ярема Ракочий — 91, Олександер Серафин — 91, Андрій Кейбіда — 88, Мирон Дяківський — 84, Гелен Олек-Скатт — 82, Роман Куропась — 81, Павло Дорожинський — 78, Володимир Гетьманський — 74, Василь Ліщинецький — 68, о. Мирон Стасів — 64, Марія Берґман — 60, Павло Олексіюк — 55, Варка Бачинська — 50, Іван Пригода — 37, Іван Хомко — 25, Андрій Воробець — 25, Анна Дидик-Петренко — 10, Степанія Геврик — 5, Марта Лиско — 2 і Василь Лучків — 2.

Після проголошення висліду передвиборів, Виборча комісія, що працювала у складі 14 осіб під головуванням М. Бобечка і секретарюванням М. Ґроха, а її членами були Степанія Геврик, Григорій Корбяк, Микола Пришляк, Михайло Карачевський, Михайло Нич, Степанія Рудик, Богдан Одежинський, Ярослав Завійський, Омелян Твардовський, Володимир Янів, Володимир Білик і о. д-р Мирон Стасів, приступила у вівторок до остаточного проведення виборів.

Перед тим Василь Лучків відтягнув свою кандидатуру на головного предсідника і заявив, що кандидує на головного радного. Також відтягнув свою кандидатуру на заступника головного предсідника Василь Пастушок і заявив, що кандидує на члена Головної Контрольної Комісії. Тим самим д-р Н. Олесницький вийшов на пост заступника головного предсідника. Свою кандидатуру відтягнув також Володимир Сохан і тим самим Марта Лиско була обрана на головного секретаря. Після заяви, що він відтягає свою кандидатуру В. Сохан отримав гучні оплески признання за свою довголітню працю на пості головного секретаря, що делеґати заманіфестували вставанням з місць.

Свої кандидатури на головних контролерів відтягнули також д-р З. Голубець, Микола Андрухів і Василь Дідюк. З-посеред кандидатів на головних радних відтягнули після передвиборів свої кандидатури Іван Пригода, Іван Хомко, А. Дидик -Петренко, Степанія Геврик і Марта Лиско.

У вівторок, 10-го травня, у пополудневих годинах подано делеґатам остаточний вислід виборів до Головного Уряду УНС на чергові чотири роки. У кінцевому голосуванні У. Дячук отримала 155 голосів, а Джордж Дренс — 48, заступниками головного предсідника стали через резиґнацію В. Пастушка д-р Нестер Олесницький 147 голосами, а заступницею Анна Дидик- Петренко (147), Ґльорія Пашен отримала 57 голосів. Директором для Канади став д-р Петро Саварин (114), перемігши Василя Дідюка (94), головним секретарем стала Марта Лиско, головним касиром Олександер Благітка (133) проти Степана Качарая (79).

Членами Головної Контрольної Комісії обрано Степана Гавриша (163), Василя Пастушка (133), Степанію Геврик (127), Анатолія Дорошенка (120), Івана Винника (115). Головними радними стали: Рома Гадзевич (132), Текля Мороз (130), Степан Куропась мол. (129), Олександер Худолій (121), Володимир Корчинський (104), Євген Іванців (97), Степанія Гаврилюк (94), Тарас Шмаґала мол. (88), Олександер Серафин (85), Андрій Кейбіда (83), Анна Ремік (82), Микола Дворський (80), Роман Куропась (80), о. д-р Мирон Стасів (65). *

* Василь Лучків і Ярема Ракочий отримали по 73 голоси, але з уваги на вимогу обов'язуючого статуту, що в складі головних радних мусять бути два члени з Канади, черговим скількістю голосів був кандидат з Канади о. М. Стасів і його обрано на 14-го головного радного.

(Закінчення на стор. 3)

Помер М. Юзенів

Ню Йорк. — Тут у вівторок, 10-го травня, у вечірніх годинах в лікарні св. Луки помер довголітній працівник Головної Канцелярії Українського Народного Союзу Михайло Юзенів, проживши 73 роки.

Св. п. М. Юзенів

М. Юзенів — уродженець галицького села Рибники Бережанського повіру Тернопільської области, того українського села, котре впродовж століть давало українському народові отих вірних синів, які завжди були готові працювати для його добра. Початкову освіту здобув у рідному селі та продовжував дальше навчання у Бережанах, де включається до гурту тих молодих юнаків, які в рядах ОУН ставили собі завдання „здобути українську державу або згинути у боротьбі за неї". Воєнна хуртовина стелить йому нелегкий шлях на захід у Німеччину, де в таборі переселенців молодий юнак М. Юзенів активізується у громадській праці та організації української молоді „Пласт".

З приїздом до ЗСА продовжує свою громадську діяльність і працю в Пласті. Він — член пластового куреня „Чорта Крилатих", та довгі роки працював у Станичному і Крайовому Проводах Пласту в ЗСА, голова Т-ва „Самопоміч" в Ню Йорку, голова Т-ва „Бережанська Земля" у ЗСА, член ООЧСУ.

Тіло покійного спочиває у похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку, де буде відправлено Панахиду у четвер, 12-го травня, о год. 7.30 вечора. Похорон у п'ятницю, 13-го травня, з церкви св. Юра в Ню Йорку о год. 9.30 ранку, а звідти на український православний цвинтар св. Андрія Первозванного в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Відбувся з'їзд Союзу Українок в Україні

Київ. — Тут 16—17 квітня, в приміщенні будинку Центральної Ради, відбувся Перший звітно-виборчий з'їзд Союзу Українок в Україні. На з'їзд прибуло 229 делеґаток і 12 гостей.

Звітну доповідь виголосила голова Союзу Українок в Україні Атена Пашко, проаналізувавши працю Союзу Українок від грудня 1991 року до квітня 1994 року. Зі звітами виступили всі голови відділів Союзу Українок, а також голови окремих осередків, філій та комісій.

У багатьох виступах прозвучала стурбованість з приводу активізації антиукраїнських, антидержавних сил у всіх реґіонах України. Продовжується дескредитація всіх демократичних починань, чиняться шалені перешкоди на шляху впровадження української мови

(Закінчення на стор. 3)

Д-р Б. Шебунчак переобраний головою Крайової Ради УАКР

Ню Йорк (Роман Борковський). — Тут у власній домівці в Народному Домі в середу, 9-го березня, відбулася річна нарада Крайової Ради Української Американської Координаційної Ради. Оскільки це була перша річна нарада після Конвенції УАРади, то на порядку денному стояла справа вибору Президії Крайової Ради. Номінаційна комісія під проводом д-ра Олега Волянського запропонувала переобрати стару Президію на чолі з д-ром Богданом Шебунчаком.

Д-р Б. Шебунчак попросив гостю наради з Вашінґтону Ларису Фонтану. Вона детально розповіла про нову ініціятиву у Вашінґтоні — створення Комітету кризи. Комітет створено минулого року. Його завданням є поширювати правдиві інформації про Україну та її проблеми і протиставитися фальшивій пропаґанді, яку російські чинники ведуть на терені ЗСА. Комітет апелює до українських організацій і церков створити спільний інформаційний центр, на чолі якого стояла б рада директорів, складена з представників різних організацій. Щоб створити такий ефективний і постійний центр з професійним бюром, потрібні, очевидно, фонди, які повинна зібрати українська громада в Америці. Координаційна Рада схвалили вступ УАКРади до Комітету кризи.

Тому що голова Президії УАКРади Уляна Дячук не могла бути присутня на нараді, її звіт відчитав заступник голови Іван Олексин. У звіті порушено такі справи як підготова до Конвенції, що відбулася у жовтні минулого року, до Світового Конґресу Вільних Українців, який відбувся в листопаді 1993 року в Торонто, відзначення 60-річчя жертв Великого голоду (спільно з УККА), відзначення другої річниці проголошення самостійности України, участь у підготові до виборів до Верховної Ради України, фінансова допомога установам і організаціям в Україні тощо.

Звіт голови Президії УАКРади доповнив заступник І. Олексин, скарбник А. Шевченко, секретар О. Труш, Є. Стахів, В. Процик і директор канцелярії Дам'ян Ліщинський, а в кінці д-р Б. Шебунчак, голова Крайової Ради. Відтак звітували представники відділів з таких осередків як Кергонксон, Філядельфія, Ірвінґтон — Нюарк, Чикаґо. Інші відділи прислали письмові звіти.

Нарада ухвалила бюджет на 1994—95 рік.

В обговоренні пляну праці виступили гість з Вашінґтону Андрій Білик (справа проєкту американських фірм відносно діяльности в Україні), д-р Євген Перейма, Андрій Скиба та інші.

У дискусії порушено справу невірної інформації про УАКРаду та УККА д-ра Аскольда Лозинського в Чикаґо і Роксоляни Лозинської в Києві. Про це окремо повідомив д-р Роман Барановський.

ДІЯМИ МЄШКОВА НЕВДОВОЛЕНІ НАВІТЬ КОМУНІСТИ

Симферопіль (УНІАР). — Тут 5-го травня лідер Компартії Криму Леонід Грач заявив під час зустрічі з журналістами, що діяльність кримського президента Юрія Мєшкова та його „московської команди" у новому уряді автономної республіки „викликає почуття розчарування, гіркоти і тривоги". За словами Л. Грача, президент Криму „виконує волю групи некомпетентних московських експериментаторів". Кримські комуністи незадоволені так званим вахтовим керівництвом, коли московські команди змінюватимуть одна одну і, отже, не нестимуть відповідальности за наслідки своєї діяльности на території Криму. Л. Грач зазначив, що у Криму є досвідчені місцеві кадри, які фактично усунуті від управління республікою.

Згідно з конституцією Республіки Крим, уряд автономії очолює її президент, якому надані більші права. Він може призначити не лише членів кримського уряду, але й керівників виконавчої влади на місцях. Не зважаючи на це, Мєшков створив Адміністрацію президента і та адміністрація почала видавати укази, які не узгоджуються з законодавством, як Криму, так і України. Навіть призначений Мєшковим віцепрем'єр-міністер Криму Євгеній Сабуров заявив на пресовій конференції, що „Президент є головою уряду, тому ніяких окремих президентських структур не може бути. Апарат президента — це і є уряд".

Порушивши закон про розмежування уповноважень між Кримом і Україною (ст 36.40 і 41) Мєшков видав указ про увільнення президента телерадіомовної компанії „Крим" Астахова, ніяк не вмотивувавши цього. В інтерв'ю для „Інтерфаксу" Мєшков заявив, що зі злочинністю на півострові буде покінчено назавжди, органи Міністерства внутрішніх справ будуть реформовані, оскільки „підтвердилися найсерйозніші мобоювання щодо корумпованости в структурах МВС".

Проти цієї заяви кримського президента різко виступив міністер внутрішніх справ Республіки Крим Олександер Плюта, який вважає, що з приходом до влади Мєшкова в автономній республіці запанував „нігілізм і сваволя", працювати в таких умовах неможливо.

Недавні колеги Мєшкова з Російського Руху Криму недоліками кримського президента вважають невміння підбирати людей, невміння радитися і цілковиту відсутність почуття вдячности. Тому, на їхню думку, Мєшков не справився з трьома першими випробуваннями: не зумів достатньо забезпечити свою адміністрацію кабінетами, телефонами, автами; допустив кризу у відносинах з бльоком „Росія"; прийняв до своєї адміністрації людей з поганою репутацією, котрі фактично працюють „на трьох господарів".

Всі чужинці залишили Ємен

Париж. — Як інформує аґентство Ассошієйтед Пресс, розростання громадянської війни в Ємені змусило залишити цю країну понад 1,300 закордонних громадян, в тому числі 250 французів. Всіх їх забрали французькі військові моряки на свої кораблі „Вар" і „Дроґу", які стоять поблизу Адену і Ель-Мукалла.

Братовбивство в Ємені відбувається між півднем і північчю. Особливо криваві бої продовжуються довкола колишньої столиці — міста Адену. Згідно з останніми повідомленнями з південного Ємена, війська північних єменців зазнали поразки, а південним вдалося визволити місто Зінджібар, розташований за 60 кілометрів на північний схід від Адену.

Колишній президент Ємену Алі Насер Мухаммед заявив в інтерв'ю для радіостанції „Савт Аль-Араб", що „теперішнє керівництво не дало собі ради з будівництвом єдиного Ємену". Він підкреслив, що готовий повернутися в країну, „якщо цього вимагають інтереси національного замирення".

Н. Мандела став президентом ПАР

Преторія, ПАР. — Натовп прихильників Африканського Національного Конґресу захопленими вигуками зустрів появу Нелсона Мандели, який прибув у столичний Юніон Голл, де повинна була відбутися церемонія інавґурації нового президента. Президентську присягу у Н. Мандели прийняв верховний суддя Майкл Корбетт.

„Південна Африка, за яку ми боролися, є у нас в руках! — сказав новий президент. — Віднині кожний її мешканець може вважати себе повноправним громадянином нації!"

На інавґурації були присутні почесні представники 200 країн і урядів. ЗСА представляли віцепрезидент Ал Ґор з дружиною, а також Перша лейді Гілaрі Клінтон. На урочистість прибули генеральний секретар ООН Бутрос Бутрос-Ґалі, голова ПВО Ясір Арафат і лідер кубинських комуністів Фідель Кастро.

В день інавґурації країна ще стояла перед масою невияснених питань. Зокрема, неясно, який гимн залишиться національним — традиційний гимн білих поселенців голляндською мовою, що його відмовляються виконувати негри, чи популярний в них „Господи, благослови Африку".

ДОПОВІДЬ Я. ФЕДУНА ПРО ВИБОРИ

Пассейк, Н. Дж. — Український Конґресовий Комітет Америки, Пассейк-Берґен повіти, влаштовує доповідь Ярослава Федуна, який як міжнародний спостеріґач поділиться своїми враженнями з виборів до Верховної Ради України в Харківській області. Доповідь відбудеться у неділю, 15-го травня, в Українській Централі, 240 Говп аве. в Пассейку, Н. Дж. Початок о год. 12-ій полудня (після Служби Божої).

SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holydays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні:
(202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send adress changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку-$22.00, на 3 місяці-$12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.
За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Невже мир на Близькому Сході

6-го травня ц.р. відбувся у Каїро, столиці Єгипту, врочистий акт підписання документу, за яким мав би настати мир на Близькому Сході, — замирення між державою Ізраїля та арабськими автохтонами тієї країни, яка називалася Палестиною і була ще колонією Великобританії. Безоглядний ізраїльський режим, який брутальними способами здавлював бунти палестинців, масове ув'язнювання непокірливих палестинців, стріляння до демонстрантів та обосторонні акти терору створили з Ізраїля бочку пороху, яка в кожній хвилині могла вибухнути й розпалити нову війну між Ізраїлем і його арабськими сусідами, які сприяли і всіляко підтримували своїх расових побратимів.

На цьому місці була вже інформація, що перелом у відносинах настав із програмою екстремно правого прем'єра Їцака Шаміра, голови непримирлової Лікуд партії, та з приходом до влади голови Соціял-демократичної партії Їцака Рабіна, колишнього емеритованого генерала і колишнього амбасадора Ізраїля у Вашінґтоні. Він і його міністер закордонних справ Симон Перез нав'язали — спершу строго засекречені розмови з лідером Палестинської Визвольної Організації (ПВО), яка перевела масу терористичний дій проти Ізраїля з ідеологічним гаслом — скинення Ізраїля до Середземного моря та відбудови палестинської держави. А втім, настав момент, коли і Ясір Арафат і Їцак Рабін усвідомили, що слід припинити безвиглядний спір, що коштував уже десятки тисяч убитих сотні тисяч покалічених і безмір горя по обох сторонах. Розв'язку проблеми знайдено не у поверненні арабським сусідам окупованих Ізраїлем земель, а у признанні палестинцям, себто арабській меншині в Ізраїлі, широкої автономії.

У згаданому вгорі документі, що його підписали Їцак Рабін і Ясір Арафат, признано автономію палестинцям у смузі Ґази та в місті Єрихон на правобережжі Йордану, що колись належала до Йорданії. В останній хвилині Ясір Арафат домагався, щоб автономію міста Єрихон поширити на обшир 50-ти квадратних миль довкола цього міста, — компроміс знайдено у згоді Рабіна на признання автономії обширові 25-ти квадратних миль. Свідками церемонії у підписанні того документу був гурт причетних до попередніх переговорів осіб, як президент Єгипту Госні Мубарак, державний секретар Воррен Кристофер, і міністер закордонних справ Росії Андрій Козирєв.

Над замиренням на Близькому Сході все ще висить знак запиту, бо по обох сторонах існують фанатики, які не визнають компромісу та намагаються зірвати компромісове замирення новими актами терору. З ізраїльських в'язниць вийшли на волю сотні палестинських активістів, між ними й декотрі колишні терористи. Їцак Рабін звільнив їх у жесті замирення, — мовляв „треба забути минуле". Але для фанатиків неприступні такі арґументи. За підписаною угодою — Ізраїль відкличе зі смуги Ґази і міста Єрихон та околиці своє військо. Сам Ясір Арафат признав, що палестинці ще не готові заступити те ізраїльське військо власною службою безпеки, яка ґарантувала би життя і ненарушність приватної власности тамтешнім ізраїльцям. Настала проблема реорганізації цілої адміністраційної системи, шкільництва й судівництва.

Усе воно вимагає часу як і часу вимагає психологічна настанова обох сторін. Про поворот Ізраїлем примусово прилучених ним усіх колишніх арабських земель вже не говориться, але йдуть ще розмови з Сирією, яка прагне відзискати забране Ізраїлем узгір'я — Ґоляна, обіцюючи в заміну визнання існування ізраїльської держави й обмін амбасадорами.

Великі речі роблять великі люди — такими виявилися у Південній Африці Фредрік Де Клерк і Нелсон Мандела, які зліквідували 300-літню систему расового поділу, апартаїду. Такими були колись французький лідер Шарль Де Ґоль і канцлер Німеччини Конрад Аденавер, які замирили смертельно ворожі свої держави. До історії перейдуть Їцак Рабін, Симон Перез і Ясір Арафат, які творять ту історію — актом замирення.

Ярослав Гайвас

НОВИЙ ПАРЛЯМЕНТ УКРАЇНИ ПРАЦЮЄ

Уже довше року події в Україні розвивалися не дуже надійно. Властиво, вони виразно скочувалися, де грозило дно безодні. Нарешті прийшли вибори нового парляменту, проти якого, як здавалося спряглися всі сили внутрі і назовні України. Перед українством, як у материку, так і в світі ставало мариво: що буде, як новий парлямент не запрацює, тоді яка альтернатива, де можливість виходу з катастрофи?

А такої альтернативи не було ні перед розписанням нових виборів, ані в часі дебат про нові вибори у парляменті, ані коли Рух України почав збирати підписи за новими виборами, а треба було тих підписів аж три мільйони, щоб вони мали успіх, ніхто ніде не то, що не з'ясував, але ані серйозно не згадав про якусь альтернативу до виборів. Всі, одні з надією, одні в безнадії, очікували, що дадуть вибори, чи заіснує новий парлямент. Як це не раз у критичних історичних умовах у нас буває, якісь унутрішні сили замість спільно одним фронтом працювати і боротися за перспективу виходу з біди, віщували найгірші лиха. Починаючи переполохом, що новий парлямент буде мертвородженим, малокровним а кінчаючи передбачуваннями, що він буде гніздом взаємно пожираючих себе скорпіонів. І коли у суспільних верхах здивовано приймали тих, що пробували кидати візії нових можливостей на життєвий екран, низи, як показалося були готові піти ще на одне нове зусилля, на новий подвиг. 75 відс. управнених вийшли на вибори! А коли б всі попрацювали добре, одним гуртом, а не кожен у свій бік, хто зна чи були б ми не зблизилися до повторення тріюмфу з першого грудня 1991 року. Але „козак не без долі" і серед великої української громади були люди, що всупереч всім Касандрам (не мішати з Массандрою, хоч воно таке подібне до себе!) плянували піднесення, новий труд, нові зусилля.

А положення гіршало з дня-на-день. Не раз появлялися малощо не макабричні прояви того. Символом їх став славно-, чи точніше, горезвісний новорічний бенкет 1994 р. у Києві, що на нього карти вступу коштували п'ятсот дол. (американських). На тлі масового недоїдання, холоду — Москва постійно загрожувала припиненням доставив природного ґазу і нафтопродуктів — а інших енерґетичних засобів не було. Чи не данс макабр на вулкані—бенкет зі вступами по п'ятсот долярів на особу? Так і не знаємо, який мудрець чи ворог це вигадав.

Без галасу і шуму за кулісами, не шукаючи розголосу і гарних слів, якими так люблять пописуватися деякі провідні особи, знайшлися такі, що взялися „лупати цю скелю". 45 людей — новообраних депутатів з 22 областей, в тому і з Криму, за згодою інших зібралися в столиці України, щоб послухати дум і робочих проєктів, що їх днями і в часі недоспаних ночей обговорювали власне ті, що через зусилля і піт, жертви і втрати шукали стежини, не зразу великого шляху, що кінчалася б перемогою над бідою і безнадією. У парляменті України створено підготовчу групу, яка має започаткувати і розгортати дійства власне парляменту. В ній покликано до життя п'ять ділових підгруп.

Підгрупа на чолі з Леонідом Костюченком, головою Районної ради, має зайнятися розрібкою обсягу та змісту праць парляменту; Валерій Євдокимов, юрист з Одеси, член Одеської Обласної ради підготовляє з своєю підгрупою текст нової конституції, а його колеґа Руслан Боделан — обидва комуністи відомої одеської „закалки" — голова одеської Обласної ради підготовляє текст конкретних доручень та розпорядків; Володимир Пилипчук, університетський професор економіки, один з найвизначніших українських економістів і послідовний національний демократ, підготовляє пляни і методи виходу з економічної кризи і нової господарської системи, тобто створення моделю української господарки, про що дотепер багато говорили, але далі розмов не пішли; накінець Василь Дурдинець, дотеперішній заступник голови Верховної Ради України І. Плюща, відповідає разом з своїми співробітниками за програму нарад та побічні додаткові функції першої пленарної сесії нового парляменту, відкриття якої відбулося 11-го травня. Засіданнями підготовчої групи кермує голова попередньої Верховної Ради України Іван Плющ.

Крім створення Підготовчої групи нового парляменту та зформулювання завдань та їхнього розподілу для неї і її підгруп різні, покликані тимчасово наради депутатів підготовляють розв'язку всіх проблем і завдань, що їх виконуватиме парлямент. В такий спосіб зформульовані проєкти будуть формально передані постійним комісіям парляменту, що їх він створить уже в першій фазі своєї діяльности. Таких комісій має бути 12 і обиратиме їх пленум. Характеристичне, що вже в дотеперішніх нарадах наголошено це як необхідну потребу,— потребу зміцнення й забезпечення державних

(Закінчення на стор. 3)

Степан Яворський

Вісті з Оттави

У четвер, 28-го квітня ц. р., Оттавський Центр міжнародної організації ґльобальної безпеки влаштував доповідь заступника міністра закордонних справ України, Бориса Тарасюка, на тему „Проблеми державної безпеки в Україні".

У цікавій одногодинній доповіді Б. Тарасюк подав історичне тло теперішньої ситуації в Україні та розповів про труднощі, з якими Україна бореться у початкових роках своєї незалежности. Доповідач поділив найновішу історію сучасної України на три періоди. Перший період — від декларації про суверенітет (16-го липня 1990 р.) до проголошення Акту про Самостійність України (24-го серпня 1991 р.). Другий період — від серпня 1991 року до грудня 1991 року, і третій від грудня 1991 року дотепер.

Доповідач підкреслив, що перший парлямент України, який уважався прокомуністичним і який був обраний не надто демократичними виборами, все таки зробив багато корисного для України в першому і другому періоді. Цей парлямент проголосив в липні 1990 року декрет про суверенітет України, дав початок формуванню самостійної держави і в серпні 1991 року прийняв Акт Самостійности України. В цих двох періодах почали формуватись принципи державности, було прийнято закон про національні збройні сили і розпочато формувати закордонну політику. Хоч парлямент почав свою діяльність за часів комуністичної влади, як Верховна Рада, так і Уряд України, почали відмежовуватись від центричної політики Москви і остаточно стали діяти самостійно, хоч Москва надалі старалася затримати свою контролю над колишніми республіками Совєтського Союзу.

Це відносно був короткий період, від серпня до грудня 1991 року, і в цьому періоді укріплювалася державна незалежність України. Спроба перевороту в Москві в серпні 1991 року дала поштовх Україні виступити з Совєтського Союзу і стати незалежною державою. У цьому ж періоді український парлямент прийняв важливі рішення в ділянці державної безпеки, як також закон про те, що майно колишнього СССР, що находиться на території української республіки, стає власністю української держави. Доповідач додав, що Україна була єдиною республікою колишнього Совєтського Союзу, яка прийняла закон, на основі якого збройні сили України будуть під контролею політичної влади.

Верховна Рада України прийняла дуже корисне рішення про референдум в грудні 1991 року, який доказав цілому світові, що український народ бажає бути господарем на своїй власній землі.

Третій і найважчий період нашої держави, сказав доповідач, — розпочався в грудні 1991 року і триває досьогодні. Б. Тарасюк зупинився довше над проблемами економічної кризи в Україні і звернув увагу на брак зрозуміння ситуації в Україні серед народів Заходу. Лише після підписання 14-го січня ц. р. тристороннього договору між Україною, Росією і ЗСА про ліквідацію ядерної зброї на території України, західні держави стали звертати увагу на складність ситуації в Україні. До того часу Україна знаходилась між російськими імперськими амбіціями і холодним ставленням до неї держав Заходу.

Недавно Україна підписала договір про спеціяльне партнерство між Канадою і Україною. Присутність доповідача на цьому форумі є одним з наслідків цього договору. Україна шукає ґарантії для своєї безпеки. Дотепер ЗСА, Росія, Великобританія і Франція висловили готовість дати таку ґарантію. Якщо подібний документ підпишуть ці держави, то є надія, що новий парлямент України одобрить договір про нерозповсюджування ядерної зброї.

* * *

У п'ятницю, 6-го травня ц. р., в приміщенні української амбасади в Оттаві відбулося урочисте заприсяження усіх урядників амбасади, включно з амбасадором Віктором Батюком.

Згідно з інструкціями Міністерства Закордонних Справ України, усі службовці цього міністерства повинні скласти присягу такого змісту: „Я (прізвище, ім'я та по-батькові), повністю усвідомлюючи свою високу відповідальність, урочисто присягаю, що буду вірно служити народові України, суворо дотримуватись Конституції та законів України сприяти втіленню їх у життя, зміцнювати їх авторитет, охороняти права свободи і законні інтереси громадян, з гідністю нести високе звання державного службовця, сумлінно виконувати свої обов'язки. " Підпис, дата і місце.

(Закінчення на стор. 3)

Володимир Жила

ВОНИ НІЧИМ НЕ ЗАВИНИЛИ ПЕРЕД УКРАЇНОЮ, ПЕРЕД ЛЮДСТВОМ УЗАГАЛІ

(До 50-річчя постання Дивізії „Галичина")

Роман Колісник, — „Останній постріл", повість, друге видання. Львів: „Червона Калина", 1992. Стор. 272.

I

Твір „Останній постріл" — „не спомин і не історія" — пише автор Роман Колісник. „Це повість про справжні воєнні події". Про них, до речі, писалося лише в діяспорі. В колишній совєтській Україні події ці гостро засуджувалось, бо вони, мовляв, були пов'язані з німецькою окупацією. Їх називали зрадницькими, а про їхніх творців говорилось, що вони запродалися за Юдині срібняки" гітлерівським окупантам.

Але, коли совєтській Україні прийшов кінець, тут же виникла необхідність переглянути і об'єктивно оцінити українські військові формування, які були пов'язані з німцями, а це леґіон ДУН (Дружини Українських Націоналістів), леґіон „Ролянд", Українське Визвольне Військо, добровольча Дивізія „Галичина" тощо.

Це важливе завдання взяло на себе мале видавниче підприємство „Червона Калина", яка поставила собі за мету „популяризувати мистецькі твори, спогади, історичні матеріяли й розвідки переважно з історії Українського Визвольного Руху, усіх військових формувань, які боролися за самостійність України без огляду на те, хто, які партії, рухи, організації їх створювали та здійснювали політичне керівництво".

„Останній постріл" — це перший розповідний твір у цій галузі, який за своїм розміром, за широтою охоплення життєвих і воєнних подій та за глибиною їх розкриття, заслуговує того, щоб стати центром загальної уваги. Сюжет його розгорнутий з широким охопленням подій з військового життя головного персонажу та з більшою кількістю другорядних персонажів і їхньою повнішою характеристикою та з наявністю широких описів окремих подій.

Цікаво, що автор сам в минулому вояк Дивізії, який пройшов усю її трагедію, ніде ні словом не героїзує, ані свого основного персонажу Юрія Колоса, ані його друзів, які один за одним гинуть на рідній землі, то в далеких чужинецьких горах. Перед нами розгортаються жахливі картини війни з усією її нелюдяністю, виснажливими маршами, навальними атаками, отупінням включно до згадки про окопні воші. Це те страшне тло, на якому розгортається розповідь. Для повноти картини треба обов'язково згадати ще і вишкіл українського вояка в німецькій уніформі по різних таборах, над яким знущалися німецькі фельдфебелі, справді, сідлаючи його, „мов нечисті з пекла". Вони цього вояка-добровольця також зневажили й то до командира генерала Фрайтаґа включно, який у найгрізніший момент боїв під Бродами „зрезиґнував із Дивізії", а потім ще й „звинувачував українців, що вони, мовляв, не вміють і не хочуть воювати". Знущання над рекрутами доходило до того, що офіцери німці, регочучись у вічі воякам, принижували їхню національну приналежність. Сміючись, говорили, що вони „ніякі українці", а „ґаліцієнери" та, що їхня Дивізія „ґаліцієнерська". Особливо страшне приниження пережили дивізійники-недобитки з-під Бродів у таборі в Нойгамері, коли довкола їхніх бараків стояв колючий дріт, що справляло враження, що вони не вояки, а полонені. Знущання і принижування дійшло до того, що „одного разу німець скочив на клумби перед бараком і своїми чобітьми почав фиркати, як зноровлений кінь, та розкидати тризуб, що його вояки виклали з камінців". Вояки-добровільці важко пережили це знищення національної святости та це так їх роздратувало, зокрема персонажа Колоса, що він був би на місці застрілив цього німця, „якби в його руках був кріс і набої".

Продовження буде.

Георгій Якубчук

НАХЛІБНИКИ

— Це було ранньої весни 1933 року, — розпочала свою розповідь бабуня Ніна.

Вона поглянула на майже дорослу біляву онуку Полю й продовжила:

— Ті часи ніколи не забути; знесилені голодом люди вмирали, як мухи восени. Люди, які ще могли рухатись, ходили, як з хреста зняті. А були такі, що наче колоди валялись пухлими по своїх оселях. Ми в той час: я, брат, мати, тато жили в невеличкій квартирі чотириповерхового будинку, що був нижче Лисої гори, що знаходилась біля міста Бердичева. Мій тато, а твій прадід служив у війську й був командиром роти піхотинців, тому ми такого горя, яке випало багатьом людям, не зазнали. Невеликий пайок, який тоді одержував наш тато, не давав нам вмерти. Ввечері тато з мамою майже пошепки розмовляли між собою. „Неймовірно! Такого ще не знала історія людства! — запевняв тато й додавав: — Були на навчанні... Позаростали колись охайні селянські подвір'я. Скрізь зустрічаються пустки й обідрані немазані хати та підсобні будівлі, які виглядали з бур'янів, наче з лісових хащ. В селах на цвинтарях покопані ями для братніх могил. Таке можна порівнювати з епідемією чуми, або татарською навалою. Не спускай очей з дітей! Нехай сидять вдома..." наказував тато. На дорогах підбирають мерців, скидають у підводи й відправляють в братні могили. Народ вмирає і мовчить. Про наше лихоліття ніхто не говорить, не знайдеш і слова в жодній газеті.

Зітхнула і замовкла баба Ніна:

— Нам видавали пайок з кукурудзяного борошна, дешеву рибу і деякі інші продукти, — продовжувала баба Ніна. В дні, коли ми одержували пайок, ми з нетерпінням чекали повернення додому тата.

Ми тоді стояли біля вікна, наче приросли до нього, й дивилися на дорогу. У мами на плиті, приготовленій до розпалу, стояла ринка з водою. Навпроти вікна нашої квартири ріс крислатий дуб, що дістав балькону четвертого поверху. А під дубом приліпилася невеличка дерев'яна лавочка, на якій відпочивали інколи жителі будинку. Поряд у сусідньому будинку жили робітники заводу „Прогрес". Там ще в кінці березня помер чоловік і жінка. Залишилися круглими сиротами чотирнадцятирічний хлопчик Сашко й дванадцятирічна дівчинка Катя. Як тільки жили нещасні діти? Вони були в обідраному завошивленому одязі й мали вигляд жебраків. Лише невеликі допомоги від військових, що мешкали в нашому будинку, тримали дітей на білому світі.

Баба Ніна змовкла і втерла непрохані сльози:

— А що було далі? — запитала Поля бабу Ніну.

Баба глянула в обличчя кругловидій онуці й погладила її, наче малу дитину, рукою по голівці й продовжила свою розповідь:

— Коли була середина травня, тато приніс торбину білої кукурудзяної муки. Мама зустріла тата ще на дорозі й кинулась розпалювати плиту. Через якісь півгодини зварена лемішка, заправлена свіжою олією, залоскотала в ніздрях. Мама наповнила чотири тарілочки лемішкою, поклала на стіл. Як хотілося їсти! Запах страви закликав до столу. Брат не витерпів і зі своєю порцією страви подався надвір до лавочки під нашим дубом. Там він поставив тарілочку на лавочці, щоб швидше вихолола й подався назад в квартиру. Враз де не взялися знайомі нам сироти з сусіднього будинку й накинулися на братову порцію, наче голодні собаки на м'ясо. Я крикнула і показала рукою на дуба. У відповідь брат вискочив цвіркуном з квартири й підбіг до сиріт. Він підняв руку над головою дівчини для удару. Та з кімнати через розкриту квартирку, вирвався наказ батька: „Не руш, вони не винні!". Брат наче зів'яв і опустив руку. Він з тремтінням дивився, як сироти ковтали ще гарячу лемішку. Потім він схопив порожню тарілку й в сльозах подався до кімнати. Наша добра мама того разу взяла з наших тарілок по ложці чудесної на той час страви й поклала в братову тарілку.

Знову замовкла бабуня Ніна. Згодом вона закінчила:

— Через роки навесні 1941, коли ми стали майже дорослими, на одній вечірці була розквітла, як рожа, й струнка, наче тополя, красуня Катя. Вона згадала за колишню лемішку під дубом й заплакала:

—А тепер це твоя бабуня — Катерина, дружина мого брата Петра. Ти її добре знаєш, любиш і поважаєш. Так все в житті минає й забувається потроху, — закінчила свою розповідь баба Ніна.

* * *

Щоб пояснити — про автора цього оповідання — подаємо його лист — ред.

„Пробачте за несподіваний лист Вам та й ще на українській мові. Я, Якубчук Георгій Порфирович, 1916 року народження, проживаю на Україні в місті Мелітополі, Запорізької області, по вулиці Красногорівській 114. Поштовий індекс 332301. Мій батько, Якубчук Порфир Семенович народився ще в XIX столітті в селі Молотківцях Махнівського району, Бердичівської Округи, Вінницької області (Адміністративний поділ 1930 р.). Складне тяжке життя на „Нашій славній Україні, на нашій не своїй землі" — за словами Т. Г. Шевченка розкидало й Якубчуків по всій „Неозорій" країні, а може і за її межами. В Молотківцях чимало Якубчуків — однопрізвищників та близьких і далеких родичів.

Про Вас випадково дізнався і вирішив поділитися з Вами своїми справами. До 1963 року працював учителем математики і фізики 5—8 клясів поки потрапив в немилість до властей, перетворений ними в безробітного відщепця. Все зроблено без суду, без будь-якого звинувачення. Я написав багато прозових і поетичних творів. До друку вони майже не можуть потрапити через негласну большевицьку цензуру. Висилаю два свої прозові „малята" з Голодомору 1932—33 років. Це „Нахлібники та на Собачому хуторі". Оповідання майже документальні. Волів би одержати від Вас зауваження про „малечу". Чи можуть вони бути корисними за межами України? Матеріялів — багато. Є і повісті.

Сподіваюсь від Вас на відповідь і пораду за адресою: Україна, Запорізька область, м. Мелітопіль, вул. Красногорівська 114, Якубчук Георгій Порфирович. Знаю, що справа досить складна. З повагою — Якубчук.
17-го квітня 1994 р."

Новий...

(Закінчення зі стор. 2)

кордонів (ідеться про кордон з Росією), а було це закамуфляжовано словом „прозорі кордони". Як відомо, цей „прозорий кордон" начинив української держави величезних лих, від крив в'їзд в Україну злочинним елементам, уможливив безконтрольний вивіз і ввіз всього, включно з наркотиками, захитав унутрішньою безпекою України. Всякі дотеперішні спроби упорядкувати, або принаймні взяти якоюсь мірою під контролю державних чинників ту катастрофальну помилку, не дали потрібних вислідів, бо тут не поможуть одноразові зарядження і епізодичні, часткові заходи, тут треба загальнообов'язуючого виразного закону і рішучого закону і рішучого його переводження в життя. Добре сталося, що нові депутати та їхні наради і заходи вже на самому початку звернули пильну увагу на той крайньо небезпечний недолік. Подібно серйозно підійшли депутати до проблеми злочинности, зокрема зорганізованої. Пригадаємо, що за попереднього парляменту Президент Л. Кравчук створив був президентську комісію для цього, яку він сам очолив, чим підкреслив її важливість, одначе ця комісія крім декількох нарад нічого не зробила.

Треба признати, що доступні нам у вільному світі інформації про почини нового парляменту могли б вказувати на загальнопозитивну і ділову поставу депутатів нового парляменту. Одначе, це початок і йдеться покищо тільки про опінії та наради, а картина справжнього стану покажеться щойно, коли прийде до конкретних кроків, до видавання діючих у житті законів і настанов.

Значить, дотеперішнє поступування більшости депутатів парляменту задовільне. Вслід за тим міняється постава і відношення до нього навіть серед кіл, які не скривалися зі своєю негативною думкою до виборів і до можливостей праці новообраного парляменту. Насамперед треба відмітити зміну відношення Президента Кравчука. Президент Кравчук був категорично проти парляментських виборів, хоча серйозних аргументів не подавав, а ще рішучіше був проти виборів нового президента.

Бо його твердження про те, що пільні роботи вимагають праці на полі, а не дебат у парляменті і президентської виборчої метушні не мало грунту. Ніде вибори не зірвали польових робіт, ані тим більше дебати в парляменті, а коли йдеться про вибори Президента, то вони відбудуться при кінці червня, коли весняні роботи будуть повністю закінчені. Коли ж йдеться про окремі ухвали про працю, права, обов'язки Президента, то Президент Кравчук два і півроку обходився без них. Діючий парлямент буде їх в міру потреби ладнати. А, коли йдеться про плянування і виконування державних завдань, то, як правильно, останньо сказав Президент Кравчук: „Якщо парлямент хоче, щоб Україна була про цвітаючою, демократичною, цивілізованою державою, то він повинен це зробити". І цього український народ вимагатиме від нього рішуче і не поступиться у своїх вимогах!. І він це мусить зробити!

УКРАЇНСЬКІ КАТОЛИКИ ЦЕНТРАЛЬНОЇ НЮ ДЖЕРЗІ

15-го травня 1994 р., будуть святкувати посвячення нового парафіяльного центру і каплиці.

Перед Службою Божою Митрополит Архиепископ Стефан Сулик буде посвячувати наріжний камінь св. Стефана української католицької церкви в Toms River, N.J. о год. 10:00 ранку.

Після Літургії, відбудеться приняття.

Бенкет відбудеться о год. 2:00-ій по пол. в "The Castle" Lakewood, N.J., на якому будуть присутні парафіяни, гості і духовенство з Деканату Ню Джерзі.

В ПРОГРАМІ:

Марта Цибик — фортепіяно, українські народні танці у виконанні дітвори з парафії Успення Пречистої Діви Марії в Перт Амбою.

По інформації телефонувати на число (908) 341-7711, Ольги Грицак (908) 244-5150 або до отця Романа Дубитського (908) 826-0767.

Замовлення на бенкет приймається до 8-го травня 1994 р.

Українське Патріярхальне Товариство
Відділ в Ню Йорку
запрошує українську громаду великого Ню Йорку на

СПІЛЬНЕ ПАТРІЯРХАЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ І ВІДЗНАЧЕННЯ 30-ЛІТТЯ ДІЯЛЬНОСТИ

Відділу Українського Патріярхального Товариства

що відбудеться в неділю 29-го травня 1994 р. о год. 2-ій по пол. у великій залі Українського Народного Дому при 140 Друга авеню в Ню Йорку.

В програмі:
Ювілейне слово — *ред. Микола Галів*
Мистецька програма — *Анна Бачинська, солістка Львівської Опери і Фільгармонії*
— *Володимир Винницький, пяніст лавреат міжнародних конкурсів.*

Вступ: 10.00 дол. від особи. Зголошення з оплатою просимо слати до 21-го травня 1994 р. на адресу:
THE UKRAINIAN PATRIARCHAL SOCIETY
P.O. BOX 285, COOPER STATION
NEW YORK, N.Y. 10276

Столи на 8 осіб можна замовляти у ЮРІЯ НАВРОЦЬКОГО — Тел.: (718) 776-0336

Уляна Дячук...

(Закінчення зі стор. 1)

Після проголошення вислідів виборів наступило святочне заприсяження Головного Уряду УНС, яке провів почесний член Уряду УНС інж. Степан Куропась. Відтак член Головної Контрольної Комісії Василь Пастушок зложив побажання У. Дячук з приводу перевибору її на головного предсідника, а д-рові І. Флисові за вміле проведення Конвенції. Він також в імені Контрольної Комісії іменували на почесних членів Головного Уряду УНС В. Сохана, д-ра І. Флиса, Й. Лисогора і В. Дідюка, що учасники Конвенції апробували оплесками. На пропозицію Й. Лисогора підготовлено і вислано телеграму до попереднього члена КК Т. Шмагали і його дружини з приводу хвороби їхньої мами, колишньої заступниці головного предсідника УНС Анни Герман.

А. Дидик-Петренко, подякувавши за вибір на заступницю головного предсідника попрощала свою попередницю на тому пості Г. Пашен і повідомила про те, що ред. Марта Коломиєць виходить заміж, з приводу чого делегати відспівали їй „Многая літа".

Заступники предсідника 33-ої Конвенції д-р П. Саварин й інж. В. Колодчин висловили подяку делегатам за повну співпрацю у проведенні Конвенції, а предсідник д-р І. Флис закрив її. Присутні на залі делегати відспівали американський, канадський і український гимни і тим 33-тя Конвенція УНС перейшла до історії.

Відбувся...

(Закінчення зі стор. 1)

як державної; до сьогодні послідовно накидається думка про так звану двомовність. В українській державі захищаються всі, окрім українців, водночас наростає засилля російськомовної літератури.

Делегатки з'їзду обрали на посаду голови Союзу Українок в Україні Атену Пашко, заступниками Ірину Кравчук, Ольгу Глонь і Орину Сокульську. Головою секретаріяту обрано Тамару Глушенок.

На з'їзді висловлено цілий ряд важливих пропозицій щодо дальшої праці Союзу Українок в Україні. Серед них: — пропонувати кандидаток від Союзу Українок до місцевих органів влади, — звернутися до Президента і голови Верховної Ради про прийняття законів на захист українців у Криму, — знову звернутися до Комітету Державного Телерадіомовлення України з проханням надати час для постійної програми „Світлиця Союзу Українок", — створити фонд обдарованих дітей, — звернутися до Верховної Ради з пропозицією відмінити свят кування 8-го березня, як такого, що суперечить споконвічним традиціям українського народу, — звернутися до Верховної Ради з пропозицією святкування Дня Матері, призначивши це свято на другу неділю травня та звернутися до Верховної Ради з пропозицією зрівняти в правах вдів політв'язнів і вояків УПА з вдовами інвалідів Другої світової війни.

Українські активісти обговорили проблеми і завдання діяспори

Чикаго (ЕУД). — Чикагський громадський актив провів 23-го квітня цього року цікаву самоаналізу громадського життя діяспори, зокрема у цьому великому місті на Середньому Заході Америки, з одночасною спробою осягнути можливі перспективи. Зустріч-панель мала характер круглого стола під назвою „Вікно в майбутнє". Вона тривала цілий день, а центральною особою, що представила проблеми, був гість, проф. Торонтонського університету Всеволод Ісаїв.

Дообідню зустріч організувала редакція Енциклопедії Української Діяспори разом з Осередком НТШ, Філією УКУ та Українським Національним Музеєм. Цей панель проходив у рамках ширшої програми дослідження української громади в Чикаго, що його спонзорує Іллінойська Рада Гуманітарних Наук, учасників було 50-60 осіб.

Зустріч відкрив голова Осередку НТШ д-р Роман Залуцький, а д-р Мирон Куропась згадав покійного президента Річарда Ніксона, якого вшановано хвилиною мовчанки.

Головну доповідь виголосив соціолог В. Ісаїв, темою якої було: українська громада Північної Америки в перехідному стані. Доповідач подав цікаві демографічні аналізи української громади в Америці, провів деякі порівняння з українською групою в Канаді та з іншими етнічними меншинами Америки. Сьогодні вже живуть четверта і п'ята генерації, до суспільного слова приходить друга генерація повоєнної еміграції. За освітнім і економічним станом українці є вище середнього рівня, але нижче від деяких груп, зокрема жидів, греків. Зміни поколінь, ментальности та світоглядового наставлення до Америки, України і своєї групи дуже відчутні. Середня і молодша генерації вже не є такими етноцентричними, як були їх батьки. Вони інтегровані в американське суспільство, але можуть і готові плекати етнічні зв'язки, як також зберігати позитивне відношення до України.

Проф. Василь Маркусь у своєму експозе доповнив думки головного доповідача та їх конкретизував на прикладі чикагської громади. Наголосив, що найтривкішими інституціями є Церкви і братські союзи та що виникають нові організації чи форми, властиві для окремих поколінь — професійні, товариські та для мобілізування опінії й засобів у конкретних справах (колись в обороні людських прав, комітети захисту Дем'янюка, тепер для допомоги і зв'язків з Україною тощо). Але треба ще зберегти й культурні, наукові інституції, зокрема шкільництво, очевидно, пристосовуючи його до сучасних умов і потреб.

Як панелісти виступали: М. Куропась підкреслив, що українські школи не при готовляли дітей до американського життя та що потрібно більшої активности у церковному житті. Проф. Богдан Рубчак вирахував низку аномалій в українському суспільному житті, де немає великого зрозуміння до творчих ділянок культури. Так само критично висловився до нашого безкритичного відношення до України, як також щодо сподівань новоприбулих з України. Роман Завадович говорив про проблеми молоді, зокрема Пласту, у нових умовах розпорошення наших людей поза містом. Пласт має також важливі виховні та організаційно-структуральні проблеми у зв'язку з відродженням Пласту в Україні.

Рута Галібей, учителька Школи Українознавства заважила, що критика шкільних програм доречна і їх треба конче змінити не лише з огляду на учнів (народжених в Америці від також тут народжених батьків), але і щодо використання сучасної методики та електротехніки. Д-р Степан Самбірський наголошував на тому, що українська громада все ще творить „гетто", з якого треба вийти; інформація шляхом преси і радіомовлення є важливою для самозбереження громади, але треба, щоб більше українців виступали в американській пресі.

Аня Голяш, докторантка в Іллінойському університеті, говорила, як вона, прибувши кілька років тому з Польщі, пробивалася у новій країні, і радила, щоб новоприбулі погодилися з тим, що треба самотужки й поступово, освітньо і професійно, здобувати позиції, не гребуючи на початках важкою фізичною працею. Інж. Олексій Коновал бачить потребу сконцентрувати виховну діяльність серед молоді, зокрема налагодити співпрацю між СУМ, Пластом і ОДУМ. Водночас дискутант гадає, що деякі форми діяльности слід зорганізувати там, де молодь тепер живе, себто і в передмістях, бо молоді не завжди можна приїжджати до традиційних домівок в „Українському Селі".

У підсумках присутні погодилися, що такі дискусії повинні відбуватися частіше з участю молоді, запропоновано розглянути питання притягнення англомовних громадян до українського життя й висловлено затурбовання тим фактом, що єдиний український щоденник „Свобода" може стати тижневиком. Якщо б це сталося, українська громада буде позбавлена найістотнішого зв'язку, який лучить її водно.

З ініціятиви і спонзорства банку „Певність" по обіді зорганізовано закритий семінар з деякими тими самими та ще окремо запрошеними учасниками, на ту ж тему, але більше в практичному пляні. Провадив семінаром президент банку Юліян Куляс, а вступне слово, як базу до дискусії виголосив В. Ісаїв. На цей раз професор говорив про кризу громадських структур та етосу громадської праці. Порушив питання, що деякі організації вже вичерпалися (суспільно-політичні), а нові мають виростати з потреб теперішньої генерації. Тому що українське населення в українській громаді драстично зменшується, радить включати англійську мову в етнічні структури, де цього вимагає життя. Порушив також питання, як у позитивному пляні фактор незалежної України впливає на діяспору.

Виступив цілий ряд дискутантів, в тому поважні діячі, як єпископ-емерит Іннокентій Лотоцький, пастор Олекса Гарбузюк, ред. Іванна Горчинська, дир. Омелян Плешкевич, інж. Святослав Личик та інші. Від науковців виступали професори Марянна та Б. Рубчаки. Виступали і молоді, зокрема з СУМ-у, ОДУМ-у та чикагської групи професіоналістів. Дискусія була ділова, щира, вирозуміла; дехто з молодших промовляв англійською мовою.

З молодих, серед інших, говорив Мирон Гірняк, мотом виступу якого було: „Інвестуйте в мою генерацію і тоді будете мати результати" (виступаючий думав про стипендії з боку фінансових установ для здібніших українських студентів, майбутніх лідерів). При суті вислухали цікавих думок Оленки Гірної. Вона новоприбула вчителька і музикант-скрипаль, говорила про те, чим культурно новоприбулі можуть збагатити діяспору та що вони очікують від неї. Говорила теж Анна Шалева, голова чикагської групи професіоналістів.

На закінчення закритої сесії відбулася дружня вечеря, в час якої зробив цікаві і повчальні підсумки проф. В. Ісаїв, уважаючи, що такі дискусії є добрим початком і підготовою української діяспори до її переходу в наступне століття. Діяспора мусить думати про своє існування і свої проблеми. Проблеми та турботи України не можуть відвертати уваги від потреб діяспори, бо вона мусить продовжувати своє існування.

В цілому це була надзвичайно вартісна цілоденна дискусія і вкінці проф. В. Маркусь склав подяку дирекції банку „Певність" за ініціятиву і спонзорство, чим ця інституція найкраще відзначила своє 30-річчя.

„ДУМКА" ВИСТУПИТЬ В НЮАРКУ

Нюарк, Н. Дж. — Тут у неділю, 15-го травня, о год. 1-ій по полудні в церкві св. Івана Хрестителя виступить український хор „Думка" під диригентурою В. Гречинського, з концертом духовної музики. Адреса церкви: 713 Сенфорд авеню.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ!

Вісті...

(Закінчення зі стор. 2)

Амбасадор Батюк привітав своїх співробітників і запрошених гостей, підкреслюючи важливість цієї події. Він перший склав присягу як амбасадор України в Канаді. Після нього, за альфабетним порядком склали присягу такі особи: Ярослав Асман, консул, Андрій Веселовський, радник-посланник, Петро Городецький, урядовець, Іна Гуніна, книговод, Павло Кавера, господар, Євген Поліщук, секретар у справах культури та інформації, Борис Поляченко, секретар в справах науки і технології і Михайло Титаренко, секретар у справах торгівлі та індустрії.

Після заприсяження відбулося прийняття для членів амбасади з родинами і запрошених представників місцевої громади.

ПРЕЗИДЕНТ ПІВДЕННОЇ Кореї Кім Ен Сам віддав наказ збройним силам країни круглодобово бути готовими до відбиття агресії з боку комуністичної Північної Кореї. Це сталося після того, як демілітаризовану зону між двома державами зайняли північнокорейські війська, а вслід за цим Північна Корея відкликала зі Сеулю своїх членів двосторонньої військової комісії в питаннях миру на Корейському півострові.

ПРЕДСТАВНИК ТУРЕЦЬКОГО уряду повідомив, що його країна в найближчий час може відновити економічні взаємини з Багдадом — у зв'язку з тим, що через накладене на торгівлю з Іраком ембарго Туреччина за останні чотири роки вже втратила 20 біл. дол. Таке рішення може великою мірою погіршити контакти Туреччини з її західними союзниками, які підтримують санкції проти Іраку. Заступник турецького прем'єра Мурат Караяльчін заявив з цього приводу: „Ми маємо твердий намір дати до зрозуміння З'єднаним Стейтам і Заходові, що втрати через припинення традиційної торгівлі з Іраком стали занадто великими і ми вже не можемо з ними миритися".

КОЛИШНІЙ ВІЦЕПРЕЗИДЕНТ Росії Алєксандр Руцкой сказав в інтерв'ю для московської телевізійної програми „Ітогі" („Підсумки"), що розпочинає створювати всеросійський національ-соціялістський рух. Його мета — „взяти участь у боротьбі за місце в парляменті і за пост президента". З генеральською відвертістю А. Руцкой пообіцяв, що в його русі „пануватиме залізна дисципліна і не буде ніякого вільнодумства, оскільки перед усіма стоїть одне завдання — прийти до влади".

ПОДЯКА

2-го квітня 1994 р. упокоївся на 95-му році життя наш дорогий ТАТО, ДІДО І ПРАДІДО

бл.п. СТЕПАН КУЗЬМА

Дякуємо отцям Несторові Івашкову і Теодору Касабі за відправу похоронних обрядів в похоронному заведенні, отцям Дмитру Степанюкові і Теодору Касабі за відправлення заупокійної св. Літургії і похоронних обрядів та прощальне тепле слово про покійного в катедральному храмі, та на місці вічного спочинку на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі у Філядельфії 9-го квітня, 1994 року.

Щиро дякуємо приятелям за участь похоронах, за молитви та вислови співчуття і пожертви на св. Літургії, зокрема наша сердечна подяка нашим сватам ОРИСІ і ОРЕСТОВІ ДАЦКІВ, ІРЕНІ і БОГДАНУ ЧАЙКОВСЬКИМ, МИРОНУ ГНАТЕЙКО, СЛАВЦІ і д-рові ЮРІЮ РИБАКОВІ, що мимо далекої дороги вшанували покійного ТАТА своєю участю в похоронах.

В сороковий день були відправлені св. Літургії; 11-го травня 1994 р. в родинному українському католицькому храмі в Скварявi, повіт Золочів, де тато був старшим братом до виїзду в ЗСА в 1994 р.

В укр. кат. Катедральному Храмі у Філядельфії.

В церкві св. Івана Хрестителя в Виппані, Н.Дж.

НА ПОТРЕБИ СИРІТ В УКРАЇНІ — ФОНД СОЮЗУ УКРАЇНОК ЖЕРТВУВАЛИ:

Ірена і Григор Кузьма — 140 дол.
Михайло і Марія Кузьма — 100 дол.
По 50 дол.: Орися і Орест Дацків, Ірена і Богдан Чайківський, Оля і Мирон Гнатейко, Роксана і д-р Богдан Харкевич, Люба і д-р Теодор Крупа, Віра і Зенон Салевич, д-р Леся і Ярослав Ткач, Ірена Охримович.
Люба і Маркіян Онуферко — 40 дол.
Анастазія і Іван Пиртко — 20 дол.

Разом для сиріт в Україні жертвовано 700 дол.

НА ПОМІЧ СТАРЦЯМ В УКРАЇНІ ЖЕРТВУВАЛА:
50 дол. Марія Сохор.

Всім жертводавцям щира подяка.
Хай Господь благословить вас.

ГРИГОР І ІРЕНА КУЗЬМА з дітьми і внуком
МИХАЙЛО І МАРІЯ КУЗЬМА з дітьми і внуками

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що 10-го травня 1994-го року з волі Всевишнього по короткій, тяжкій недузі упокоївся в Бозі, проживши 55 років наш найдорожчий **МУЖ, ТАТО, СЕСТРІНОК, ШВАҐЕР І ЗЯТЬ**

бл. п. мґр ЮРІЙ ТЕОДОЗІЙ КРАВС

уроджений в Любачеві, Україна.

ПАНАХИДА в четвер 12-го травня 1994-го року о год. 7-ій веч. в похоронному домі „Paul Harris", Rochester N. Y.

ПОХОРОННІ відправи в п'ятницю 13-го травня о год. 10-ій рано в церкві св. Йосафата в Рочестер, а відтак на католицькому цвинтарі „Holy Sepulchre Cemetery".

У глибокому смутку залишилися:
дружина — НЕОНІЛЯ
сини — РОМАН
— АДРІЯН
тета — ЄВА БІШКО з донькою МАРУСЕЮ і мужем ВОЛОДИМИРОМ та дітьми ТАМАРОЮ, МАРКОМ і ТАНЕЮ
стрийко — СТЕФАН і ОЛЕНА з донькою ОКСАНОЮ і мужем БОГДАНОМ та сином РОМАНОМ
тесті — інж. ВОЛОДИМИР і ЛЮБА ДЕЛЬКЕВИЧ
шваґрова — АДРІЯНА з донькою НАДЕЮ
братові — МАРТА
— ОКСАНА з доньками АНІЗОЮ і ТАНЕЮ
та ближча і дальша родина в Канаді, Аргентині й Україні.

Замість квітів просимо складати пожертви на допомогу дітям — жертвам Чорнобиля, на Семінарію в Бразилії, на Пласт.

Ділимося сумною вісткою з родиною і знайомими, що у вівторок 10-го травня 1994 р. відійшов у вічність

бл. п. МИХАЙЛО ЮЗЕНІВ

ПАНАХИДА — в четвер 12-го травня 1994 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОННІ відправи — в п'ятницю 13-го травня о год. 9:30 ранку з похоронного заведення до церкви св. Юра, а відтак на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Залишені в смутку:
дружина — ОЛЕКСАНДРА
сини — РОМАН з дружиною МАРТОЮ
— АНДРІЙ
сестри в Україні — МАРІЯ ГОНЧАРУК з родиною
— АННА КЛАЧОК з родиною
— ОЛЬГА РИВУЦЬКА з родиною.

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА Б. Клінтона минулого тижня оприлюднив довгоочікуване повідомлення про політику Білого Дому щодо миросносних заходів у світі. Ця нова політика відкидає велику кількість можливостей, де можна ужити Організацію Об'єднаних Націй, як засіб у тих цілях. Цю директиву зміни політики підписав Президент у вівторок, 3-го травня.

УКРАЇНСЬКА ВИШИВКА
АЛЬБОМ

Автор тексту та упорядник Тетяна Кара-Васильєва
Художник Майа Єссаулова.

Київ, видавництво „Мистецтво", 1993, з друкарні „Поліграфкнига", стор. 263. Тверда оправа, ціна 32.00 дол.

Можна набувати у книгарні Свободи. Мешканці стейту Ню Джерзі зобов'язані долучити до ціни 6% продажного податку.

В альбомі багато чудових кольорових ілюстрацій, взятих з музейних колекцій України, які висвітлюють вперше обширно історію розвитку української вишивки та показують ролю вишивки в оформленні народного одягу і житла.

Нове видання „Гарвардських Студій Українознавства"

Починаючи 16-ий рік присутности в міжнародному науковому світі, найновіше подвійне число „Гарвардських Студій Українознавства" містить у собі праці науковців із ЗСА, Канади, Польщі, Італії та Росії. Розділ журнальних статтей починається дослідженням проф. О. Пріцака з Гарвардського університету на тему історичних паралель між ісляндськими саґами про Оляфа Триґвасона (968 - 1000) і літописами стародавньої Руси. Король Норвегії та хреститель Ісляндії Оляф подорожував до Новгороду та під час перебування на тамтешніх землях мав нагоду зустрітися з князем Володимиром.

Аспекти релігійної та інтелектуальної історії України перелому XVI та XVII століть порушує проф. Г. Ґольдблят із Єйльського університету в ще одному внеску до студій про Івана Вишенського, непримиренного противника злуки Української Церкви з Римом, відомого із писань і послань висиланих на батьківщину із грецької гори Атос, в монастирях якої він пережив більшу частину свого дорослого життя. Проф. Ґольдблят аналізує ставлення Вишенського до подій на українських та білоруських землях та його поняття реформи. Розуміючи реформу як відродження християн і Церкви згідно з первісними основами, Вишенський вказував на черне життя як, мовляв, на єдиний успішний засіб оздоровлення Православної Церкви. Проф. Ґольдблят пов'язує концепцію реформи, висловлену в творах Вишенського з його особливим зрозумінням думки Йоана Золотоустого (IV ст.) і суґерує, що постулят українського монаха може відображати вплив як протестантської реформації, так і римо-католицької протиреформації.

XVII століття представлено в журналі у трьох працях. Проф. П. Ролянд з Альбертського університету ділиться висновками з досліджень над ранніми поемами Симеона Полоцького. Уродженець Білорусі і випускник Могилянської Академії, вихований на барокковій новолатинській та польській літературі й культурі, Полоцький згодом став головним носієм і найбільш впливовим пропаґатором літературного барокко в Росії. Стаття зосереджується на його польськомовній символічній поезії, надиханій рисунками, зібраними в альбомах, виданих за життя автора. Епізод української військової історії XVII століття є висвітлений публікацією невідомого досі документу про повстання Запорозьких козаків під проводом Тараса Федоровича 1630 року та про початкове намагання Росії підкорити Україну. Документ є звітом очевидця цих подій. Військову тему продовжує д-р Д. Колодзєйчик з Варшавського університету в праці про завоювання Кам'янця Подільського турками 1672 року і про турецьку адміністрацію цього терену до кінця XVII ст.

Розділ статтей завершує проф. А. Ґраціозі з Неапольського університету працею „Г. Л. П'ятаков (1890-1937): дзеркало совєтської історії". Народжений в Києві, П'ятаков був основником Комуністичної партії більшовиків України (КПбУ) і головним організатором совєтської програми індустріялізації 1920 і 1930 років.

Найновіше число Гарвардського журналу відрізняється від попередніх уведенням нового, постійного розділу п.н. Есеї, який повинен стати дискусійним форумом на широкі історичні та культурні теми. Першим їх зразком є праця проф. І. Шевченка з Гарвардського університету „Україна між Сходом і Заходом", яка є доповненою версією виголошеної автором доповіді на першому конґресі Міжнародної асоціяції україністів у Києві 1990 року. Прослідивши джерела сучасного зрозуміння різниці між Сходом і Заходом аж від війни античної Греції з Персією, проф. Шевченко стверджує, що в українській культурі від XI до XVIII ст.— принаймні в мистецтві — впливи Сходу і Заходу чергувалися один за одним або співіснували. У висновку автор підкреслює конечну потребу безпосередніх контактів України зі Заходом. Вони мають бути встановлені на відповідному рівні, що, згідно з автором, може бути досягнено через опанування іноземних мов, необхідних для доступу до дослідної освіти. Одинока альтернатива, продовжує автор, це плитка імітація культури кока-колі й рок-музики.

Рецензії в журналі охоплюють дві статті та 17 коротких приміток. В одній із перших д-р М. Тарнавська аналізує працю Б. Винара „Україна. Бібліографічний посібник до англомовних видань". Ця обсягом у 406 сторінок книга є надзвичайно важливою документацією включення українознавства в русло американських та канадських університетів.

Нове видання журналу „Гарвардських Студій українознавства" появилося завдяки фінансовій підтримці фонду покійного д-ра Євгена Омельського, відданого доброчинця Фонду Катедр Українознавства та Українського Гарварду. Фонд д-ра Омельського, створений ще за його життя у 1976 р., щорічно приносить дохід для фінансування видавничої діяльности Українського Наукового Інституту.

Нове число журналу можна замовити у Harvard Ukrainian Studies, Harvard Ukrainian Research Institute, 1583 Massachusetts Ave., Cambridge, Mass. 02138.

Ціна примірника, включаючи пересилку 18 дол.

ФКУ

Канадський парлямент вшанував жертви Великого голоду

Після довгих заходів, розпочатих ще минулого року головою Комісії національних справ СКУ й лондонського відділу Конґресу Українців Канади проф. Євгеном Рослицьким, із тоді ще консервативними парляментеристами, а відтак ліберальним, тепер парляментарним секретарем міністра транспорту, Джов Фонтана, 14-го березня цього року канадський парлямент вшанував мільйони жертв зумисного Великого голоду 1933 року. В офіційних протоколах парляменту, „Ганзард", занотовано це таким чином: „П. Джов Фонтана (парляментарний секретар міністра транспорту): Пане предсіднику, дозвольте мені вшанувати жертви Українського Голодомору 1933 року та звернути увагу співгромадян Канади на цю жахливу історичну подію.

Минулого року припала 60-та річниця Голодомору, яку українці по всій Північній Америці й Европі відзначали жалобними поминками, вклоняючись жертвам, завданим їхньому народові.

Голодомор завдав найбільше жертв зимою 1932-1933 років. У час, коли міське населення забезпечувалось харчами, села вимирали дощенту. Напровесні 1933 року смертність становила 25,000 денно. Нараховують, що під кінець 1933 року від шести до десяти мільйонів українців загинуло голодною смертю.

Навіть тепер, коли українці відзначають 60-ту річницю голодомору, ця подія й надальше залишається майже невідомою.

Ясно, що тепер ми нічого не можемо зробити, щоб повернути їм життя. Але, все ж таки, ми повинні освідомляти канадців про ті соціяльні й політичні кривди, які аж так довго не були відомі майже нікому, тому саме тепер потрібно запевнити, щоб такі страхіття ніколи більше не повторились".

При цьому потрібно ствердити, що парляментар Дж. Фонтана є довголітнім щирим приятелем українців та всіх колись поневолених народів, а зокрема членів Комітету Оборони Прав Людини на Сході Европи, очоленого д-ром Є. Рослицьким. Про свою прихильність він засвідчував повторно своєю особистою активною участю у маніфестаціях, наших національних святах і відзначеннях річниць, включно зі скорботним відзначенням 60-ої річниці Голодомору 1933 року, де він був одним із головних доповідачів. За це йому від нас належиться признання й подяка та вислови надії на дальшу щиру прихильність.

ЕБГР

В Чикаґо вшанували Т. Шевченка

Рік-річно в березні український нарід вшановує Тараса Шевченка, свого найвизначнішого поета, однак щоразу березневі відзначування мають на увазі не тільки поетичну діяльність Тараса Шевченка. Коли ми в ці дні йдемо на Шевченківську академію, Шевченківський концерт чи якогось іншого формату шевченківські святкування, то йдемо в першу чергу, щоб віддати шану і глибокий поклін Шевченкові як нашому духовному батькові та творцеві української нації. Бо це він накреслив для нас шлях переходу із темних рабів у народ, пригадуючи нам, хто ми та чиїх батьків. Ми приходимо до Шевченка, щоб пригадати собі його дороговкази, щоб зачерпнути з його живого слова нових сил, щоб ще глибше збагнути вагомість і есенцію його мудрости, яка простими словами, але як найгрізніший грім, висловлена у ствердженні „в своїй хаті своя правда, і сила, і воля".

Саме з такою настановою українська чикаґська громада прийшла і цього року на Шевченківські святкування, які відбулися в неділю, 13-го березня, у залі школи св. о. Миколая.

Відкрив свята інж. Орест Бараник, голова Іллинойського Відділу УККА, пригадуючи присутнім, що слова Тараса Шевченка більше актуальні сьогодні, як колись, бо сьогодні йдеться про розбудову та закріплення молодої української держави, до створення якої Шевченко нас завжди закликав.

Наступною точкою було відспівання „Заповіту", у виконанні мішаного хору „Сурма" під дириґентурою проф. Романа Андрушка та при фортепіяновому супроводі д-ра Катерини Кішки.

Дальше слідували гарні точки у виконанні дитячого хору „Євшан- Зілля" під керівництвом Марти Стадник. Хор „Євшан-Зілля" існує при українській католицькій школі св. о. Миколая. У виступі дітей, які у народних строях на сцені виглядали, як квітки на весні, перепліталися деклямації та пісні. Ланцюг почався гуртовою декляманцією „Учітеся" (уривок), відтак слідували пісні „Поклін Тобі, Тарасе" та „На високій дуже кручі". Відтак знову слідувала гуртова деклямація „Ми пам'ятаєм Шевченка". Після декляманції гарно прозвучала у виконанні молоденьких дитячих голосів пісня „Зацвіла в долині", в якій добре вив'язалися молоденькі чотири солістки: Діяна Вруська, Оленка Дрозд, Катруся Єжевська та Ліса Ярошенко. Останньою точкою дитячого хору „Євшан-Зілля" була бадьора пісенька „Тече вода".

Святкове слово на святі виголосив о. протодиякон Микола Орищук. Доповідач розпочав своє слово ствердженням, що Шевченкові роковини стали всенароднім українським святом та що навколо постаті Тараса Шевченка розвинувся культ, який об'єднує всіх українців. Підкреслюючи особливе місце Шевченка в українській літературі, доповідач додав, що куди більше значення Шевченка осягається на тлі політичної думки. Доповідач говорив, що Шевченко, збагнувши страшні удари, що їх зазнала Україна після Полтави та зруйнування Січі, відчув у собі силу і обов'язок виступати на політичну арену і стати в обороні свого уярмленого народу. В своїй політичній літературі Шевченко поставив собі за мету національно усвідомити народ, який одного дня зрозуміє його заклик до національної революції: „Вставайте, кайдани порвіте".

Наступною точкою був виступ Оксани Рудак-Лученко, яка з глибокою віртуозністю виконала на бандурі „Думи мої" в музичній обробці І. Марченка та варіяції на тему „Човен пливе", музика С. Баштана. З не меншою ніжністю торкнулася сердець присутніх Юлія Хім'як-Баялцалієв, яка продеклямувала вірш Ольги Марунич „Прометей". Обидвом виконавцям присутні подякували щирими і теплими оплесками.

Програму Шевченківських святкувань закінчив вже перед тим згадуваний хор „Сурма". Цим разом хор виконав три пісні: „Думи мої", музика С. Козака, „Світе тихий", музика Г. Давидовського, із сольо Ганни Маринець, та „Учітеся, брати мої", музика того ж самого композитора. Хор прозвучав гарно, демонструючи добру динаміку та інтерпретацію музичних нюансів окремих пісень. Добре виконання знайшло признання в оплесках присутніх. Святкування закінчено відспіванням національного гимну.

Лука Костелина

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

МИКОЛА ЮРСТ член УНС Відділу 230-го Т-ва ім. св. Івана Хрестителя в Янґставні, Огайо помер 10-го листопада 1993 року на 75-му році життя. Нар. 21-го лютого 1918 року в Янґставні, Огайо. Членом УНС став 1949 року. Залишив у смутку дружину Сю (Марунчак) Юрст, синів Миколу і Григорія, дочку Сузен Томас, братів Петра і Стефана, сестру Кетрін і двоє внуків. Похорон відбувся 13-го листопада 1993 року на цвинтарі Ressurection в Янґставні, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Аннабелля Боровицька, секр.

ЕМІЛЯ ЖУК член УНС Відд. 102-го Т-ва ім. свв. Петра і Павла в Клівленді, Огайо померла 9-го листопада 1993 року на 83-му році життя. Нар. 22-го березня 1910 року. Членом УНС стала 1938 року. Залишила у смутку дочку Катерину Турчик з мужем Тарасом, Марію Василину з мужем Віліямом, 12 внуків, 10 правнуків, сестер Катерину і Анну. Похорон відбувся на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Микола Бобечко, секр.

МИХАЙЛО КУЛИК член УНС Відд. 277-го Т-ва ім. св. Івана в Гартфорді, Конн. помер 19-го грудня 1993 року на 68-му році життя. Нар. 28-го жовтня 1925 року в Україні. Членом УНС став 1967 року. Залишив у смутку синів Ярослава і Романа, дочку Христину та рідню в Україні. Похорон відбувся 4-го січня 1994 року на укр. кат. цвинтарі в Ґлестонбирі, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!

Осип Гладун, секр.

Д-р МИХАЙЛО ЛОЗА член УНС Відд. 360-го „Пластовий Відділ" в Баффало, Н.Й. помер 23-го грудня 1993 року на 78-му році життя. Нар. 26-го квітня 1905 року в Україні. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Уляну, синів: д-ра Романа з дружиною Розмері і дітьми Христиною та Андрійком, д-ра Бориса з дружиною Синтією і дітьми Ларисою та Михасем. Похорон відбувся 28-го грудня 1993 року на цвинтарі „Гора Кальварія" в Чектовазі.

Вічна Йому Пам'ять!

Осип Гаврилюк, секр.

ВАСИЛЬ ГАЛИЧИН член УНС Відд. 361-го Т-ва „Дністер" в Ню Йорку, Н.Й. помер 12-го жовтня 1993 року на 86-му році життя. Нар. 15-го лютого 1907 року в Україні. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку дочок Гелен Бенедетті і Маріон Голл. Похорон відбувся у Флемінґтон, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Ольга Літепло, секр.

МАРІЯ АНДРУС член УНС Відд. 276-го в Ембридж, Па. померла 25-го грудня 1993 року на 81-му році життя. Нар. 2-го серпня 1912 року в Ґлен Кімпбел, Па. Членом УНС стала 1943 року. Залишила у смутку дочки: Мері Ен Ґреґорек і Марґрет Андрус, синів: Вілліяма, Джеймса, Михайла , Івана і Петра. Похорон відбувся 29-го грудня 1993 року на цвинтарі Сильванія Гілс в Догерті, Твп. Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Микола Дяківський, секр.

МАРІЯ ҐЕСОРСЬКА член УНС Відд. 259-го Т-во Різдва Пречистої Діви Марії в Чикаґо, Ілл. померла 4-го грудня 1993 року на 76-му році життя. Нар. 1917 року в Чикаґо, Ілл. Членом УНС стала 1937 року. Залишила у смутку брата Петра і племінницю Роберту К. Шейкер з родиною. Похорон відбувся 11-го грудня 1993 року на цвинтарі „Ressurection" у Вотр, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Юлія Ґуґлик, секр.

ОЛЬГА ШУМИЦЬКА член УНС Відд. 424-го Т-ва „Герої Крут" у Філядельфії, Па. померла 28-го листопада 1993 року на 75-му році життя. Нар. 1918 року в Україні. Членом УНС стала 1973 року. Залишила у смутку доні — Анну Озіас та Марію Варецьку і сина Мартина Шумицького. Похорон відбувся 1-го грудня 1993 року на цвинтарі Окленд у Філядельфії, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

В. Трипупенко, секр.

МІЛДРЕД Г. ШІНК член УНС Відд. 175-го Т-ва ім. св. Миколая в Дітройті, Миш. померла 4-го листопада 1993 року на 79-му році життя. Нар. 31-го липня 1914 року. Членом УНС стала 1935 року. Залишила у смутку сестру Лаві Федоренко. Похорон відбувся на цвинтарі Ґренд Ловн у Дітройті, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!

Александра Лаврів, секр.

ОЛЕНА А. ДИДИК член УНС Відд. 317-го Т-ва „Запорозька Січ" в Сиракюзах, Н.Й. померла на 66-му році життя. Нар. 1927 року в Сиракюзах, Н.Й. Членом УНС стала 1971 року. Залишила у смутку мужа Олексу, двох синів і дочку та дві сестри. Похорон відбувся 4-го грудня 1993 року на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!

Микола Велич, секр.

АННА САДОВСЬКА член УНС Відд. 126-го в Сліквіл, Па. померла 25-го листопада 1993 року на 73-му році життя. Нар. 1920 року в Айселін, Па. Членом УНС стала 1937 року. Залишила у смутку дочку Джойс Фрел. Похорон відбувся 29-го листопада 1993 року на цвинтарі св. Бернарда в Індіяні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Іван Т. Шеліга, секр.

ВОЛОДИМИР СЕМЕНИНА член УНС Відд. 204-го Т-ва ім. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н.Й. помер 25-го вересня 1993 року на 90-му році життя. Нар. 14-го жовтня 1902 року в селі Біла, Україна. Залишив у смутку дружину Іванну (Рудакевич), дві дочки Ширлі Янґ і Віру Мрош, трьох синів: Нестора, Мирона, Володимира; три сестри: Ольгу Ульчак, Оксану Корбін і Еліс Спагоскі; 5 внуків і 6 правнуків. Похорон відбувся 1-го вересня 1993 року на цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ГЕНРИК Й. АЙХЕРТ член УНС Відд. 353-го Т-ва „Запорозька Січ" в Ню Бранзвіку, Н. Дж. помер 1-го січня 1994 р. на 74-му році життя. Нар. 1919 року в Ню Бранзвік, Н.Дж. Членом УНС став 1938 року. Залишив у смутку дружину Анну, сина Генрика мол., невістку Анну і двоє внуків. Похорон відбувся 4-го січня 1994 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Ню Бранзвіку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Осип Рінник, секр.

ҐРЕТА БОНК член УНС Відд. 49-го Т-ва ім. св. Арх. Михаїла в Торонто, Онт. Канада померла 16-го листопада 1993 року. Нар. 1905 року в місті Мемель, Литва. Членом УНС стала 1956 року. Залишила у смутку сестрінку Люсі Матис та численних приятелів. Похорон відбувся 19-го листопада 1993 року на цвинтарі Проспект в Торонто, Онт. Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

МИХАЙЛО КАЛЬНИЦЬКИЙ член УНС Відд. 240-го Т-ва ім. полк. Е. Коновальця, Парма, Огайо помер 8-го грудня 1993 року на 76-му році життя. Нар. 29-го серпня 1917 року в Клівленді, Огайо. Залишив у смутку дружину Френсис і дітей: Михайла, Джеймса, Барбару і Деббру. Похорон відбувся 11-го грудня 1993 року на цвинтарі Бруклин Гайтс в Клівленді, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

✻ ПРАЦЯ ✻

✻ FUNERAL DIRECTORS ✻